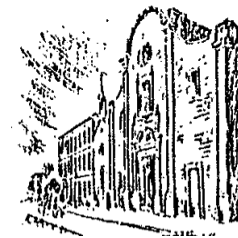

AGENDA DEL MES DE FEBRER DE 2023

- 2 **Dijous. Presentació del Senyor.** Festa
- 5 **Diumenge V de durant l'any.** Festa. A la missa de les 11h.: celebració del 154è aniversari del Centre Moral i Instructiu de Gràcia.
- 12 **Santa Eulàlia.** Solemnitat. Col·lecta de **Mans Unides.**
- 17 **Divendres.** A les 20,30 h.: Cinema a la Sala 1: **“Sister Act”**.
- 18 **Dissabte.** A les 17 h.: L'Esplai celebra el Carnaval.
- 19 **Diumenge VII de durant l'any.** Festa.
- 22 **Dimecres de Cendra.**
- 25 **Dissabte.** A les 17 h.: Vivim l'Ora a l'Oratori: infants, joves i grans.
- 26 **Diumenge I de Quaresma.** Festa. A les 18 h.: Concert a càrrec del cor MUOM.

Web d'interès: www.oratorigracia.com
www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (166) Febrer de 2023

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

LA COMUNITAT NO ÉS, SOM COMUNITAT: LLOC D'EVANGELITZACIÓ

Benvolguts tots:

Constatem, fa temps, un fet: la religió es troba en una crisi profunda. “Déu” ha esdevingut per molts una “paraula fòssil”, testimoni de la fe d’altres temps, però privada de significat real. Davant d’aquest fet no som pocs els que ens preguntem: Com viure l’experiència de Déu enmig d’una nit tan obscura?; com invocar qui sembla tan absent?; com anunciar i comunicar la presència de qui tot just si interessa? Tanmateix la nostra societat necessita quelcom que orienti el seu camí. És cada cop més evident que el futur de la fe està lligat al conreu de l’experiència personal de Déu i de la seva inefable presència... Aquella que feren Simeó i Anna al temple quan els seus pares els presentaren el Senyor... Sense experiència de Déu no hi haurà creients. És per això que en aquest temps de crisi (religiosa també) no podem limitar-nos a oferir “la religiositat del passat” als qui l’estan abandonant, perquè el mot “Déu” gairebé no els diu res. Si Déu va quedant irrecognoscible quan és ofert *només* amb un llenguatge religiós i una praxi ritual que deixa indiferents els cors, cal cercar nous camins que ajudin els homes i dones d’avui a obrir-se al Misteri des de la seva profana experiència de la vida quotidiana. Quan la fe en Déu no brolla des d’una determinada “religiositat”, cal desvetllar-la des de la vida mateixa. Sense caure, però, en fer de Déu un déu a la carta, segons conveniències i interessos personals.

Però, la crisi d’alguns “models de Déu” no significa que la fe cristiana passi a ser inviable. Ans al contrari, potser atrapat per la filosofia grega, el cristianisme no ha donat encara el millor de si mateix al no poder comunicar “adecuadament” l’experiència d’un Déu Amor, un Déu de rostre renovat: un Déu Amic i Amant; un Déu del que hom es pugui enamorar; si no, com estimar un Déu poc amable i que no estimi, quan Ell mateix ens ha donat el manament de l’amor?

Cert que fa uns anys, l’educació religiosa començava a la família. Avui, però, ja arriben a l’escola els primers fills de pares i mares secularitzats, incapaçs ja de transmetre fervors religiosos; infants que

arriben a l'escola sense saber el que és resar, per exemple. I la mateixa escola cada vegada és més secularitzada.

Heus aquí, doncs, la importància de que la nostra Comunitat visqui la fe amb naturalitat i la transmeti per impregnació. I dic "Comunitat", no "francitiradors". No és qüestió únicament de respectar un ideari; és necessari que cadascú visqui personalment l'Evangelí. Encara més, la influència dels laics en la transmissió de la fe pot ser més gran que la dels mateixos capellans i religiosos/es. Aquests darrers ja diuen el que han de dir, el seu ofici és parlar de Déu, ja se sap a la bestreta el que anem a dir. En canvi un sincer testimoni de fe cristiana per part dels laics pot resultar molt més impactant.

La nostra Comunitat ha d'evangelitzar oferint el testimoni d'un estil de vida alternatiu: la praxi evangèlica. Cal que siguem una alternativa a altres grups. No pel fet de ser diferents, sinó perquè una parròquia on es visqui un diàleg fecund entre la fe i la cultura, que ofereixi un testimoni col·lectiu de praxi evangèlica, etc., serà, de fet, "diferent". La nostra "parròquia catòlica" pot ser, és i ha de ser un espai de transmissió de la fe especialment eficaç. Si, de fet, ho és o no, dependrà de tots i cadascú que la formem. Amb tota l'estimació,

P. Ferran Colás Peiró, C.O.

LA FESTA DE LA PRESENTACIÓ DEL SENYOR

Conegut originalment com la Festa de la Purificació de la Santíssima Verge, la Festa de la Presentació del Senyor és una celebració relativament antiga. L'Església de Jerusalem va observar la festa des de la primera meitat del segle IV, probablement abans. La festa celebra la presentació de Crist al temple de Jerusalem el dia 40 després del seu naixement.

Segons la llei jueva, el nen primogènit pertanyia a Déu, i els pares havien de "comprar-lo de tornada" el 40è dia després del seu naixement, oferint un sacrifici d'"un parell de tortugues o dos coloms joves" al temple

(per tant, la "presentació" del nen). Aquell mateix dia, la mare es purificaria ritualment (per tant, la "purificació").

Santa Maria i Sant Josep van mantenir aquesta llei, tot i que, des que Santa Maria es va quedar com a verge després del naixement de Crist, no hauria hagut de passar per la purificació ritual. En el seu evangeli, Lluc relata la història.

Quan Crist va ser presentat al temple, "hi havia un home a Jerusalem anomenat Simeó, i aquest home era just i devot, esperant el consol d'Israel". Quan Santa Maria i Sant Josep van portar Crist al temple, Simeó va abraçar el Nen i va resar el Càntic de Simeó.

Originalment, la festa es va celebrar el 14 de febrer, el quarantè dia després de l'Epifania (6 de gener), perquè el Nadal encara no se celebrava com a festa pròpia, de manera que la Nativitat, l'Epifania, el Baptisme del Senyor (Theophany) i la festa del primer miracle de Crist a les noces de Cana es va celebrar el mateix dia. Per l'últim quart del segle IV, però, l'Església de Roma havia començat a celebrar el Naixement el 25 de desembre, de manera que la Festa de la Presentació es va traslladar al 2 de febrer, 40 dies més tard.

Inspirat per les paraules del Cant de Simeó ("llum a la revelació dels gentils"), cap al segle XI, el costum s'havia desenvolupat a l'oest de la benedicció de les espelmes a la Festa de la Presentació. Les espelmes es van encendre i es va produir una processó a través de l'església fosca mentre es cantava el Càntic de Simeó. Per això, la festa també es va fer coneguda com Candelera. Encara que la processó i la benedicció de les espelmes no es realitzen avui als Estats Units, la Candelera continua sent una festa important en molts països europeus.

Aquest èmfasi en la llum, així com el calendari de la festa, que va caure com en les últimes setmanes de l'hivern, va donar lloc a una altra festa secular celebrada als Estats Units en la mateixa data: Groundhog Day, dia de la Marmota.

Scott P. Richert